

γιάσματα, ὀλίγον κερμίξι ἐπὶ τῆς μύτης, ὀλίγα ξεπλύματα τσαγιού εἰς τὰς ἐφεισπερίδας καὶ τὰς προσκλήσεις εἰς χσρὸν μερικῶν στατήρων γυναικείου κρέατος;

*
**

Ἄλλ' ὁ ὕψηλός πῖλος τοῦ κ. Τρικούπη μήπως ἐξεκένωσεν ἐπὶ τῶν πτωχῶν κεφαλῶν μας μόνην τὴν ἐπιστρατείαν γαρνιρισμένην μὲ ὄλας τὰς βαρυτίμους δαντέλλας ἃς ἤριθμήσαμεν πρὸ ὀλίγου;

Δὲν μᾶς ἔκαμε νὰ πιστεῦσωμεν ὁ Πομπήϊος τοῦ κ. Καλλιγᾶ, ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ κ. Κρέμου καὶ ὁ Τρικούπης τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιόν του κρύπτει συνθήκας συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας τοῦλάχιστον μὲ πέντε ἐκ τῶν ἑξ μεγάλων δυνάμεων;

Καὶ ποῖον ψῦχος ἠδυνάμεθα νὰ αἰσθανθῶμεν βαρύτερον, εἰμὴ ὅταν ἀπὸ τοῦ βήματος ὡς βορῆς φυσῶν μᾶς εἶπεν ὅτι ἐμόχθησεν ἕως οὗ πείση τὰς δυνάμεις νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ βγάλωμε τὰ μάτια μας διατάσσοντες ἐπιστρατείαν; Ἐγὼ τοῦλάχιστον, Κυρίαὶ καὶ Κύριοι, ἐπάγωσα, καὶ ἠναγκάσθην νὰ καταφύγω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἰδικῆς μου, ζητῶν νὰ θερμανθῶ. Σεῖς ὅλοι δὲν ἐνομίσατε ὅτι ἐν μέσῳ Δεκεμβρίου φέρετε ἐπὶ τῶν ὤμων σας τὴν λινάτσαν τοῦ Νέγρη;

Καὶ μήπως μόνον αὐτὸ τὸ ψῦχος μᾶς ἐνέπνευσεν ὁ Παγωμένος Ὀκεανός; (Κύριοι Καλλιγᾶ καὶ Κρέμε, ἐννοοῦμεν τὸν κ. Τρικούπην.)

Ἐκείνη ἡ Σύμβασις μετὰ τῆς Τραπεζῆς, ἡ ἀνανεοῦσα τὸ προνόμιόν της καὶ φορτῶνυσα ἐπὶ τῶν νώτων μας τὸν φιλόσοφον Ῥενιέρην καὶ τὸν παντοπώλην Κεχαγιᾶν μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ὀλίγον μᾶς ἐνεφύσησε κρῦον; Ξεῦρετε τί θὰ πῆ νὰ νομίζης ὅτι περιπτώσεσαι τράπεζαν καὶ αἴφνης νὰ εὐρεθῆς περιπτυσσόμενος Κεχαγιᾶν; Διότι ἡ Τράπεζα εἶναι ὁ Κεχαγιᾶς, ὡς ὄνομα ἀθροιστικόν, περιλαμβάνον ὅλους τοὺς κερδοσκόπους, ξυρισμένους καὶ ἀξυριστούς, Μελάδες καὶ Μπελάδες, Βασιλείους μεγάλους καὶ μικροὺς, τοὺς συλλαβόντας τὸ σχέδιον νὰ ὑποθηκεύσουν μίαν ἡμέραν ὅλην εἰ

δυνατὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ σχηματίσωσι Κυβέρνησιν ἐκ τοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπεζῆς. Ἄλλως, πῶς ἐξηγεῖται ὁ εὐφύστερος Ἀθηναῖος νὰ λείψῃ τοὺς ρευματισμοὺς τοῦ κ. Τρικούπη καὶ νὰ λέγῃ ἀπὸ τοῦ βήματος: Καὶ ὁ Πομπήϊος εἶχε ρευματισμοὺς, ἀλλὰ ρευματισμοὺς στεῖρους;

Οὐ! τί κρῦο, τί κακὸ!

*

**

Ἄλλὰ παραβλέπετε τὸν ἄλλον χειμῶνα; Τὸ τάγμα τῶν κουμουδουρικῶν ἐπὶ κεφαλῆς ἐχόντων τὸν Παππαμιχαλόπουλον, πρότυπον βουτυρεμπόρου καὶ εἰσορμούντων ὅπου ταμείον, ὅπου ρουσφέτι, ὅπου θέσις, ὅπου δραχμὴ; Μόνον ἡ ὄψις τοῦ Κότταρη μὲ κάμνει νὰ φορέσω δύο γούνας, φαντασθῆτε πόσον ψῦχος γεννᾷ εἰς τὴν πόλιν ὅλον τὸ στρατόπεδον τῶν Κοτταραίων.

*

**

Εἰς ὅλα αὐτὰ νὰ ἔχητε τρεῖς φιλοσόφους, Γρηγοριάδην, Παππαδόπουλον, Βαρελᾶν, ἐρίζοντας ποῖος κάμνει ὀλιγώτερα λάθη ὀρθογραφικὰ νὰ ἔχετε τὸν Καδζόπουλον ῥήτορα νὰ ἔχετε τρεῖς μεταφράσεις γαλλικοῦ ἄσματος, δύο Ἑλλήνων καὶ ἐνὸς Γάλλου, καὶ ὁ Γάλλος νὰ ἀποδεικνύηται γνωρίζων καλλίτερα τὴν ἐλληνικὴν νὰ ἔχητε τὴν μορφὴν τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου ἀπειλοῦσαν ποίημα κατὰ Γλάδστωνος, ἂν ἐντὸς ὀλίγου δὲν ἐκστρατεύσῃ κατὰ Τούρκων νὰ ἀπειλήσῃ ἀπὸ Ὀπεραν Βιθυνοῦ, ἀπὸ δεκαπέντε Ἡμερολογία καὶ Εὐχολογία, ἀπὸ σατυρικοὺς Μώμους, ἀπὸ μούτρα μπουλ-ντόκ δημοσιογράφων, ἀπὸ ἀπελπισίας ὕψηλῶν ἐγκαταλειφθέντων χωρὶς θέσιν καὶ χωρὶς νύμφην, ἀπὸ μερικοὺς διορισμοὺς μπακάληδων ἢ χαρτοπαικτῶν εἰς θέσεις διπλωματικὰς, ἀπὸ κἀνὲν νέον δάνειον εἰς ὃ θὰ βάλουν τὸ χεράκι των ὁμογενεῖς, ἀπὸ τὸν Μελικ ἐφένδην ἀπειλοῦντα νὰ παρακαλέσῃ τὸν Χόβαρτ ἐν προσεχεῖ πολέμῳ νὰ βομβαρδίσῃ πρῶτα τὴν Λέσχην—τὸν ἀπολεσθέντα Παράδεισόν του!!

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Μόνος! Εἶς κακοῦργος μόνος. Ὑπέθεσαν οἱ νομοθέται ὅτι ἠδύνατο νὰ καταστήσωσι διὰ τῆς μοναξιάς φρικωδέστεραν τὴν εἰρικήν τοῦ δολοφόνου καὶ ἐλθισμόνου ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο μόνος, εἶχε σύντροφον τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος του, ἀνεδίφα τὰς πράξεις διὰ νὰ ἴδῃ τί παρέλεψεν, ὥστε αὔριον ἐξερχόμενος νὰ συμπληρώσῃ, τί ἔπραξεν ἀδεξίως, ὥστε αὔριον νὰ ἐπαναλάβῃ δεξιώτερον. Ἐλθισμόνου ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπ' αὐτοῦ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, δηλαδὴ τὰς ἀναμνήσεις.

Μόνος! ἀλλὰ πῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ διαπλασθῇ; Δὲν

θὰ ἐξέλθῃ αὔριον εἰς τὴν κοινωνίαν ἀγριώτερος καὶ μᾶλλον ἐπίφοδος;

Ὁ Τριβουλλιάκ ἀπεχώρει εἰς τὸ ἐρημητήριόν του πολυλάκις καὶ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων του διακοπτόμενος ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεων τοῦ ἐπιστάτου.

Ἡ μόνη σύντροφός του κατὰ τὰς ὥρας τῆς σκέψεως ἦτο μία ἀράχνη, ἥτις ὕφαινε τὸν ἴστόν της εἰς γωνίαν τινὰ ἄνωθεν τῆς ἀχυρῆνης στρωμνῆς. Ὁ Τριβουλλιάκ καθήμενος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του, ἥτις τῷ ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἀνάκλιτρον, εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν του ἀμέσως τὴν ἡσυχον συνοικόν του, ἥτις εἰργάζετο νυχθημερόν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Καὶ ὁ Τριβουλλιάκ νύχαριστεῖτο ἐνίοτε νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον. Μήπως δὲν διηγοῦνται περὶ τοῦ Παλισσὸν ὅτι εἶχεν, εἰς τὴν Βαστίλλην κεκλεισμένος, ἐξημερώσει ὥραϊαν τινὰ ἀράχνην τοσοῦτον ὥστε τὴν προσεκάλει καὶ αὐτὴ ἀκούουσα τῆς φωνῆς του ἐπλησίαζεν πρὸς αὐτὸν καὶ ἄφινε νὰ τὴν θωπεύῃ! Ἄλλ' εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦτο ἐγκλημα καὶ τοῦτο παρ' ὀλίγον νὰ εἴπωσιν ὅτι ἦτο μάγος ὁ Παλισσὸν. Ὁ Ἐπιστάτης ὅστις ἤκουσε συνδιαλέξιν διαβαίνων ἐκείθεν εἰσῆλθε νὰ ἴδῃ μετὰ τίνος συνδιαλέγεται ὁ δεσμώτης. Ὁ Παλισσὸν δὲν τῷ ἀπέκρυψε τὴν σύντροφόν του καὶ ἐπειδὴ οὗτος δὲν ἐπέθετο τὴν προσεκάλεσε καὶ αὐτὴ ἐπλησίασεν, ὁ δὲ θάρβαρος δεσμοφύλαξ ἐπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν δυστυχῆ ὑφάντριαν. Δυστυχῆ

Και έπειτα να λέγητε ότι από προχθές έχομεν χειμώνα.
 «Ω! τον έχομεν πρό πολλού τον χειμώνα και κύριοι
 οίδη πότε θα ίδούμε καλοκαίρι!

Καλιδάν

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ.

Ο κ. Σωτήριος Πετιμεζάς από του βήματος της Βουλής
 είπε πολλές πικράς αληθείας περί του στρατού ημών.

Και εκείνο τό όποϊον είπε : «Τό λάθος μου υπήρξε να
 μὴν θέσω 150 αξιωματικούς εἰς άποστρατεϊάν» ήτον εκ των
 λόγων εκείνων τούς όποϊους τά έθνη δύσκολα λησμονούσιν.

Αί άναμνήσεις περί των ψευτοπολέμων του 1862 ήσαν
 λίαν μελαγχολικάι.

Ο άνθρωπος πρό πολλού δέν δύναται να όμιλήση μετ'
 αόθεντίας, ούχ ήσσαν εἶναι ώμολογημένα και ή εύφαια και
 ή αντίληψίς του.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ

Πρὶν ή Τουρκία μᾶς κηρύξη τον επίσημον πόλεμον, ό εν-
 ταύθα έπιτετραμμένος της Μελλίς Έφένδης εκήρυξε βασιβο-
 ζουκικόν πόλεμον έναντίον των έλληνικων βαλαντιών.

Έν Αθήναις υπάρχει ώς γνωστόν λέσχη τις εν τή οικίᾳ
 Μελά και εν τή λέσχη αὐτῇ χαρτοπαίγιον.

Ο εν λόγω έπιτετραμμένος δέν είχε τυχην εἰς τά χαρ-
 τιά, τό όποϊον τον ήνάγκασε να κατεργασθῆ τέχνην.

Δακτύλιός τις δν έφερε μαγικός, έχων πέτραν εν εἶδει
 καρφίδος έχρησίμεισε τό σύνεργον της κερδοσκοπίας. Δι'
 αὐτοῦ έσημειούνη τά χαρτῖα εἰς τό μπεζικ και ό όθωμανός
 διπλωμάτης εκέρδιζε τρομακτικά.

Έως ότου της μαγείας του άνακαλυφθείσης, ό πρόεδρος
 της λέσχης ήναγκάσθη να τον παρακαλέση να μὴν ξαναπα-
 τήση εἰς αὐτήν πριν ή παραιτηθῆ.

Και ό κύριος έπιτετραμμένος διά να εκδικηθῆ ἴσως τούς
 Έλληνας άπεφάσισε να μὴν ξαναπατήση εἰς την Έλλάδα.

Κακός οἰωνός αὐτός! ν' αρχίσωμεν την διά χαρτοπαί-
 γνίων διακοπήν των σχέσεων. Φαίνεται ότι εἶναι προωρι-
 σμένον να παίξωμεν εἰς τά χαρτῖα την τυχην μας Έλλὰς
 και Τουρκία. Τούλάχιστον, κυρά Τουρκία, αν τά παίξωμεν,
 να τά παίξωμεν τίμια.

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ.

Ο κ. Γεώργιος Κατσελίδης, διακεκριμένος δημοσιογρά-
 φος Κωνσταντινουπόλεως, συντάκτης της ροδαλής *Αδύτης*.
 Θα διατρίψη όλίγας μόνον ήμέρας.

Ο ποιητής των *Στίχων* κ. Ν. Καμπάς, μεταβαίνων με-
 τὰ δεκαπενθήμερον ένταύθα διαμονήν εἰς Αλεξάνδρειαν,
 όπου θέλει εξασκήσει τό δικηγορικόν επάγγελμα.

Ο κ. Κωνσταντίνος Μεταξάς, συγγραφεύς Βοτανικής, εἰ-
 δικός εἰς την κηπουρικην, μεταβαίνων που νομίζετε; εἰς
Βαγδάτε, όπου θα διευθύνῃ άπέραντον κτήμα του, βα-
 θυπλούτου Κωνσταντινουπόλεως κ. Γ. Ζαρίφη. Θα ταξει-
 δεύῃ τριανταεξ ήμέρας. Και θα σταθῆ ἐπὶ κεφαλῆς 90,000
 ἀνδρῶν. Εἶναι μόλις εἰκοσιπενταετής.

Και οί τρεῖς φίλτατοί μας.

ΚΕΡΚΥΡΑΙΚΑ.

Έκ Κερκύρας γράφουσιν ημῖν τά εξής :

Μετὰ την πρό καιροῦ τελεσθεῖσαν υπέρ του Αγίου (Σπυ-
 ριδωνος) λειτανίαν εἰς ανάμνησιν της υπ' αὐτοῦ εκδιώξεως

Παιλισόν! Τοῦτο όμως έγγεινεν άφορμή να εξέλθῃ της
 Βασιλῆς, διότι ό Λουδοβίκος ΙΑ' εἰς οὐ τά ότα περιήλθε
 διαφυγών τὰς κηληλίδας της φυλακῆς τό άνέκδοτον τοῦτο,
 συγκινηθείς διέταξε την έλευθέρωσιν του Παιλισόν και
 ώνόμασεν αὐτόν Ιστοριογράφον του.

Ο Τριβουλλιὰκ δέν εἶχεν άποκτήσει τσαούτην οικειό-
 τητα με την άράχνην του. Οὔτε ή φωνή του ήτο τόσον
 γλυκεία ώς ή του Παιλισόν. Έφιλοσόφει όμως και ό Τρι-
 βουλλιὰκ έμπνεόμενος αν προκειμένου περί φιλοσοφίας δύ-
 ναταί τις να μεταχειρισθῆ την λέξιν ταύτην. Τό πολύπουν
 εκείνο ζώφριον με τούς στίλβοντας όφθαλμούς του, όφθαλ-
 μούς κατασκόπου, όμοιάζει πολυμήχανον έταίραν, ήτις ζη-
 τεί να προσελκύσῃ εἰς την παγίδα τούς θαυμαστάς της,
 όμοιάζεν ίξετην όστις απλώνει τά δίκτυα διά να συλλάβῃ
 τά στρουθία, λυθρόν όστις κρύπτεται υπό ένεδραν. Οί ό-
 φθαλμοί της εἰσινθηροδόλου και άνέμενε την μυϊαν, την
 πτωχὴν μυϊαν διά να έπιτεθῆ κατ' αὐτῆς και την πνίξῃ.

— Ίδού ό Δεσορέλ—εσκέπτετο ό Τριβουλλιὰκ—όστις
 εδούλευσε διά να στήσῃ την παγίδα και ή κληρονομία του
 Κόμητος του Σαιν-Μωρ του έπεσεν εἰς τὰς χείρας, όπως ή
 μύγα εἰς τό πανί της άράχνης! Και όμως αν έπερνούσε
 καμμία σαρανταποδαρούσα και εσχίζε τό πανί ένόςφ άκό-
 μη ή μύγα ήτο ζωντανή... Άνόητο κεφάλι μου! Μόνος
 εγώ εἰμπορούσα να ξεσχίσω πᾶ πέρα τό πανί και εγώ

ήλθα να παραδοθῶ, διά να τούς απαλλάξω από τον κόπο
 του να με συλλάβουν! Μόνος εγώ εἰμπορούσα να τά βγά-
 λω όλα εἰς τον φόρον! Ας κάμνη όσον θέλει ότι δέν με
 γνωρίζει. Ας λέγουν όλοι ότι αὐτός εἶναι ό άνεπίδός του
 θείου του. Ξέρει πολύ καλά ό Τριβουλλιὰκ με ποῖον όμιλή-
 σαι! κεφάλι μου κεφάλι μου άνόητο!

Αλλ' ή άράχνη δέν προσεἶχεν εἰς όλα ταῦτα και εξηκο-
 λούθει να ύφαίνῃ τον Ιστόν της.

— Έγεινα φονιάς! Αλλά δέν εἶχα ψωμί να φάγω. Έν-
 όσφ να γείνη ή δουλειά μου υπέσχετο ένα βασίλειο. Έ-
 πειτα όμως ό Δεσορέλ έγγεινε Κόμη; και έλησμόνησε τον
 φτωχό Τριβουλλιὰκ! Έτσι εἶναι οί μεγάλοι!

Έν τῷ μεταξύ τούτφ σύριγμα όξὺ ήκούσθη, ό Τριβουλ-
 λιὰκ έστρεψε τούς όφθαλμούς και εἶδε μυϊάν τινα, ήτις εἶ-
 χε πέσει εἰς τον Ιστόν της άράχνης και την όποϊαν εκείνη
 απέπνευγεν εἰς τό στόμα της.

— Έ! ας μὴν ήσουν κουτῆ όπως εγώ να θέλῃς να πε-
 ριπατῆς επάνω εἰς τό άπλωμένο δίκτυ του όρνιθοθήρα!

Ο Τριβουλλιὰκ όμως δέν εἶχεν έντελῶς άπελπισθῆ. Πα-
 ρεμόνει τον καιρόν. Έβλεπεν έντός του άνεμοδείκτου ως
 φρόνιμος πλοίαρχος πότε θα φυσήσῃ εὔνοϊκώτερος άνεμος
 διά να στρέψῃ τό πηδάλιον και να βαδίσῃ εμπρός. Τοιαύτη
 ευκαιρία διά τον Τριβουλλιὰκ δέν ήτο δύσκολον να εύρεθῆ.
 (άκολουθεῖ).